

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“ยาเสพติด” ยังคงเป็นปัญหาระดับชาติ ในภาพรวมแม้ว่าจะมีความรุนแรงน้อยกว่าช่วงก่อนประกาศสงครามกับยาเสพติด แต่เริ่มปรากฏปัญหาเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชน เนื่องจากสภาพความอ่อนแอของสังคม จริยธรรม ครอบครัว ขาดความอบอุ่น และเด็ก และเยาวชนถูกทอดทิ้งสูงขึ้น จาก เก็บข้อมูลสถิติการจับกุมคดียาเสพติด และจำนวนผู้เข้ารับการรักษาผู้เสพยา/ผู้ค้าที่เข้าสู่ระบบ ทั้งในเรือนจำ สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน สำนักงานคุมประพฤติ และสถานบำบัดรักษา ตั้งแต่ปี 2548 พบว่า จังหวัดที่มีสัดส่วนผู้เสพยา/ผู้ค้าเพิ่มขึ้น มีจำนวนเพิ่มขึ้น และจากการสำรวจความพึงพอใจของประชาชนต่อการแก้ไขปัญหายาเสพติดของรัฐบาล พบว่า ความพึงพอใจในระดับปานกลาง - มากที่สุด มีสัดส่วนลดลงจากร้อยละ 95.6 เหลือเพียงร้อยละ 65.5

ภายใต้รัฐธรรมนูญ พ.ศ.2550 ได้มีหลักการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารงานพัฒนาของชุมชนอย่างจริงจัง แต่น่าสนใจศึกษาว่าแล้วในภาคปฏิบัตินั้นประชาชนได้มีส่วนร่วมดังกล่าวจริงหรือไม่ อย่างไรและปัญหาขาดการมีส่วนร่วมเกิดจากปัจจัยอะไร ด้วยเหตุที่ความมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนมีความสำคัญต่อการบริหารชุมชน โดยมีผลต่อศักยภาพและความเข้มแข็งของชุมชน ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐ เพื่อเป็นความสอดคล้องกับนโยบายการกระจายอำนาจไปสู่ชุมชน เพราะการกระจายอำนาจในการบริหารจัดการ การกระจายงบประมาณลงสู่ท้องถิ่นโดยตรง ก็เพราะต้องการให้มีการแก้ไขปัญหาตรงประเด็นของความต้องการมากที่สุด เป็นการลดการสั่งการจากราชการส่วนกลางโดยไม่ฟังปัญหาจากประชาชนในระดับล่างถือเป็นการปฏิรูประบบราชการซึ่งเป็นหลักการที่ดี แต่เนื่องจากการบริหารงานส่วนท้องถิ่นเป็นเรื่องใหม่สำหรับประชาชน ดังนั้นการเตรียมความพร้อมให้กับประชาชน การชักจูงให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาของชุมชนเอง และการค้นหาปัญหาอุปสรรคที่ทำให้ประชาชนขาดการมีส่วนร่วม จึงเป็นเรื่องที่ต้องศึกษาและค้นหาวิธีการแก้ไข โดยเร็วเพราะถ้าล่าช้าออกไปอาจทำให้เกิดความไม่เข้าใจ ความมีอคติต่อการทำงานซึ่งกันและกัน กลายเป็นปัญหาการเมืองท้องถิ่นเกิดความแตกแยกในชุมชนจนไม่สามารถนำพาความเจริญมาสู่ชุมชนได้ ซึ่งจะผิดไปจากวัตถุประสงค์ที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ การที่ทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานของชุมชน จึงเป็นเรื่องที่ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่

จะศึกษาระณิดังกล่าว จึงได้ทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างประชากรในตำบลหนองเสือช้าง อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี

ซึ่งปัจจุบันนี้รัฐบาลมิได้นิ่งนอนใจในการป้องกันการแพร่ระบาดของสารเสพติด โดยมองว่าในอนาคตปัญหาเสพติด โดยเฉพาะยาบ้าจะเป็นปัญหาที่สำคัญ ที่จะสร้างความสูญเสียและส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศอย่างเลี่ยงไม่ได้ ในฐานะผู้วิจัย ได้ดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล หมู่ที่ 5 ตำบลหนองเสือช้าง อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี เห็นถึงความสำคัญของเรื่องนี้เป็นหลัก เพราะเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องที่ทำลายชาติอย่างแท้จริง จึงสนใจที่จะศึกษาเพื่อดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาต่อไป

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดในตำบลหนองเสือช้าง อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี
2. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดในตำบลหนองเสือช้าง อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านช่วงเวลาของการศึกษา
เวลาในการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตของเวลาเพื่อให้ได้เวลาที่เหมาะสมโดยเริ่มทำการเก็บข้อมูล ประมาณวันที่ 15 มกราคม 2554 ถึงวันที่ 15 เมษายน 2554
2. ขอบเขตด้านพื้นที่ของการศึกษา
ตำบลหนองเสือใหญ่ อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี
พื้นที่ในการทำวิจัยครั้งนี้ คือ ตำบลหนองเสือช้าง อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี ซึ่งมีทั้งหมด 5 หมู่บ้าน ได้แก่ 1. หมู่บ้านห้วยมะระ 2. หมู่บ้านหนองเสือช้าง 3. หมู่บ้านหนองหญ้าป่อง 4. หมู่บ้านท่าจาม 5. หมู่บ้านเฉลิมลาภ
3. ขอบเขตในด้านเนื้อหาของการศึกษา
การศึกษาการวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษามุ่งศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดในตำบลหนองเสือช้าง อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี ในประเด็นต่าง ๆ เช่น ระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด และวิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด

4. ขอบเขตในด้านประชากรของการศึกษา

เป็นประชาชนที่มีรายชื่อตามทะเบียนราษฎรที่มีสิทธิเลือกตั้ง ในตำบลหนองเสือข้าง อำเภอนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี จำนวน 3,991 คน และประชากรที่มีสิทธิเลือกตั้งทั้งสิ้น 1,828 คน ซึ่งคำนวณแบ่งขนาดกลุ่มที่ทำการศึกษาออกเป็น 200 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบระดับระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด เพื่อจะได้สรุปเป็นข้อมูล ข้อเสนอแนะต่อชุมชน ส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป
2. ได้องค์ความรู้จากชุมชนนี้เพื่อเป็นแนวทางให้ชุมชนอื่น ๆ ได้ศึกษาต่อไป
3. ปลุกจิตสำนึกให้บุคคลในพื้นที่ ร่วมแสดงความรับผิดชอบในการป้องกันและแก้ไข ปัญหาเสพติดอย่างต่อเนื่อง